

СВИДЕТЕЛСТВА КЪМ ЦЪРКВАТА

Том 8

Елън Уайт

Copyright 1948, by the Ellen G. White Publications

Обхваща свидетелство № 36

(нова страница)

Времето на написването на том 8

Том 8 бе публикуван, за да посрещне една криза – най-горямата криза, пред която Църквата на адвентистите от Седмия ден се е изправяла някога. Настоятелността (необходимостта) от материала, който той обхваща, се вижда в това, че книгата излиза от печат през март 1904 година, 15 месеца след публикуването на том 7. По времето на неговото издаване не е било още ясно накъде ще се обърне вълната. Днес можем да погледнем назад във времето и да видим, че укрепващите наставления, които този том съдържа, до голяма степен са били фактор в отклоняване на така надвисналата опасност.

Докато деноминацията излизаше от тесноцърковните рамки и се насочваше навън към света и докато се провеждаше реорганизация на Генералната Конференция, което даваше възможност за един бърз и в същото време постоянен растеж, в Батълкрийк, Мичиган, седалището на ръководството на църквата, се оформяха някои денденции, които ако не бяха спряни, щяха да доведат до разрушаването на самите основи на вярата на адвентистите от седмия ден. И всичко това се провеждаше по един толкова хитър и тънък начин, че опасностите, до които водеше, не се забелязваха в началото, защото заблудата се представяше под одеждата на „нова светлина“.

При смяната на столетието някои църковни работници и особено ръководители на медицинската мисионска дейност лансираха някои учения относно личността на Бога, които бяха съвсем не в хармония с ясните учения на Божието слово и позициите на църквата. В същото време тези учения бяха представени като напредък в разбирането на вестта, всеобщото приемане на които, се твърдеше, че ще доведе до една славна опитност на Божия народ и ще ускори завършека на световното дело. Тези пантеистични възгледи представяха Бога не като велика Личност, която управлява цялата вселена, но по-скоро като една сила, едно влияние, което можеше да се види и почувства в природата и което преобладава, прониква в самата атмосфера. Смесвайки Божията сила с Неговата личност, те виждаха Бога в слънчевата светлина, в цветето, в тревата, в дървото и в техните съчовеци. Тези странни привлекателни възгледи бяха публично представени на една сесия на Генералната конференция, бяха свободно

защитавани в колежа „Батъл крийк“ и бяха представени много пъти в санаториума „Батъл крийк“. Тази „нова светлина“ стана предмет за разискване, когато работниците-адвентисти от седмия ден се събираха неформално да разискват или когато бяха на съвет или заседание. Макар това да беше въпрос на дълбока грижа за църковните водачи, техните усилия за спирането на тези пантеистични учения изглеждаха почти напълно безплодни.

През зимата на 1902-03 година това движение спечели влияние. След това проблемът се изостри с публикуването на една книга върху психология и хитиена, написана в популярен стил, в който ръководещият лекар на деноминацията излага тези възгледи по един много хитър и тънък начин. Тази книга бе издадена за широко разпространение сред адвентистите от седмия ден, за да помогне в осигуряване на фондове за възстановяване и изграждане на санаториума в Батъл крийк. На църковните водачи им изглеждаше, че кризата най-вероятно ще достигне сесията на Генералната конференция, състояла се през пролетта на 1903 година, когато те се надяваха, че госпожа Уайт ще се справи ясно с въпроса. Но всеки път когато тя заговарваше, изглеждаше, че е спирана и представяше една вест, призоваваща за единство в делото и нуждата от сплотяване. Когато сесията на Генералната конференция приключи, въпросът все още не бе решен.

Няколко месеца по-късно, през есента на 1903 година, госпожа Уайт бе наставена във видение да посрещне бързо и окончателно пантеистичните доктрини и да посочи опасностите от придружаващите спекулативни и спиритически учения. Съобщенията, изпратени от нея от Калифорния, достигнаха братята, събрани на сесията на августовския съвет на във Вашингтон, в разгара на кризата. **Сега всички можеха да видят, че Бог ръководи и пази Своето дело и в светлината на духа на пророческите вестии почти всички заеха здраво становище на страната на истината.** В полето обаче съществуваше обърканост, несигурност и смущения. **Свидетелства за църквата, том 8** носеше една вест по този въпрос, която със сигурни термини дефинираше истината и по този начин правеше заблудата да изпъква в остър контраст с истината. Кризата бе посрещната и църквата бе спасена. Само човешка сила, каквато и да е тя, не би могла да запази църквата в тази криза.

Освет тази главен доктринален спор имаше и други църковни въпроси по времето на том 8. Само няколко седмици след като том 7 бе излязъл от печат, със своята вест на съвет по отношение на делото, извършвано в нашите издателства, фабриката на Ривю енд херълд пбблишинг асоциейшън бе унищожена чрез пожар. Това бе второто голямо бедствие в Батъл крийк, последвало пожара в санаториума, станал преди по-малко от 11 месеца преди това.

Проблемите, свързани с тази загуба, бяха много по-големи от простото възстановяване на унищожената собственост. В продължение на години съветите от Духа на пророчеството бяха призовавали за разпръсване на вярващите от Батъл крийк и установяването на санаториум, издателство и образователен институт на друго място. Нашите хора бяха насърчавани да не се съсредоточават на големи групи в центровете на делото. В отговор на тези съвети старият колеж в Батъл крийк бе преместен в една провинциална местност в Бериънспринг, щата Мичиган. Сега с унищожаването на фабриката на Ревю енд хералд чрез пожар на ръководителите изглеждаше, че е

настъпило време да се премести делото на издателството в друга точка и бяха предприети подходящи стъпки в тази насока.

Още от самото начало седалището на Генералната конференция бе разположено близо до офиса на Ревю енд хералд. Двете изглеждаха неотделими. Всякакъв план да се премести едното включваше и другото. В отговор на напъствията чрез Духа на пророчеството бяха потърсени подходящи места и накрая в околностите на столицата Вашингтон бяха открити приемливи имоти и делото на издателството и службите на Генералната конференция бяха преместени в този център през август 1903 година.

За да се помогне на адвентистите от седмия ден да разберат обстановката на причината за бествието, което помете издателството и за нуждата от установяване отново на делото на нова основа и на ново място, бяха изложени в том 8 „често повтаряни съвети“.

Тези въпроси, включващи нашето медицинско дело, нашето издателско дело и самите доктрини на църквата биха могли лесно да отклонят вниманието на нашия народ по света от главната задача, стояща пред нас – задачата за разнасяне на вечното евангелие по целия свят. Да, макар том 8 да бе издаден главно за да посрещне тези кризи и да изясни завинаги курса (вървежа) на адвентистите от седмия ден, Елън Уайт използва един позитивен подход. Книгата започва не с картина на проблемите, които са изправени пред нас, а по-скоро с частта, озаглавена „Настоящи възможности“, в която „нашето дело“ е изложено с умоляващи термини. След това следват главите върху „поръчението“, „обещаната сила“ и възгледи за нашите отговорности в дома и чужбина със специалното споменаване на „делото в Европа“. Колко само би бил доволен големият неприятел на истината, ако умовете на Божия народ биха могли да бъдат отклонени от великата незавършена задача със спекулации по отношение на Триединството, на фанатизма или на обърканите идеи за организация. Но Божиите люде не трябваше да бъдат отклонявани от тяхното дело на просветляване на света. С очи, отправени към делото, бе осъществен значителен напредък.

Наистина някои загубиха пътя си в кризата от 1902-03 година. Бе загубено за църквата и известно имущество; но вместо да забави делото, тази криза отбеляза началото на големи, агресивни движения. Предупрежденията в частта „Бъдете нащрек“, ясното очертание на истината в групата глави върху „жизнено важното познание“ винаги ще служат, за да предпазват църквата от подвеждащи и лъжливи учения, а другите съвети от том 8 ще бъдат от полза до края на времето.

Попечителите на публикациите на Елън Уайт

(нова страница)

Част I

Настоящи възможности

*„В бъдещите поколения Яков ще се вкорени,
Израил ще напъни и цъфне,
И те ще напълнят лицето на света с плод.“*

Исаия 27:6

Нашето дело

Какво е нашето дело? Същото като онова, което бе дадено на Йоан Кръстител, за когото четем: „В онези дни дойде Йоан Кръстител и проповядваше в Юдейската пустиня, като казваше:

Покайте се, понеже наближи небесното царство.

Защото този беше, за когото се е говорило чрез пророк Исаия:

„Глас на един, който вика в пустинята:

Пригответе пътя на Господа!

Прави направете пътеките за Него!“

(Матей 3:1-3)

Всички, които са наистина ангажирани в делото на Господ за тези последни дни, ще имат да разнесат една решителна вест. Прочетете първите няколко стиха от четвъртата глава на Исаия:

„и останалите в Сион и оцелелите в Йерусалим

ще се нарекат святи -

всички, които са записани в Йерусалим за живот, -

когато Господ измие нечистотата на сионовите дъщери

и очисти кръвта на Йерусалим отсред него

чрез дух, който съди, и чрез дух на изгаряне.

И над всяко жилище на хълма Сион

и над събранията му

Господ ще създаде облак и дим денем,

а светлина от пламенен огън нощем,

защото ще има покрив над цялата слава.“

(Исаия 4:3-5)

„И ще има заслон да засенява от пека денем

и ще служи за прибежище и защита от буря и дъжд.

(Исаия 4:6, осми стих няма в четвърта глава)

Главата е изпълнена с наставления, подходящи за нас в това време. Словото на Господ към нас е: „Покайте се!“; „Пригответе пътя за едно съживяване на Моето дело“.

Преместването на делото във Вашингтон, досега провеждано в Батъл крийк, е една стъпка в правилната посока. Трябва да продължаваме да напредваме в по-далечните региони, където хората са в духовен мрак. „Всеки дол ще се изравни и всяка планина ще се сниши и правите пътища ще бъдат изправени“ (стих 4). Всяка пречка за

изкупването на Божия народ ще бъде премахната чрез отваряне на Неговото слово и представянето на едно ясно „така казва Господ“. Истинската светлина трябва да просветне; защото мрак покрива земята и гъста тъмнина народите. Истината на живия Бог трябва да се прояви в контраст със заблудата. Прогласявайте радостните вести. Ние имаме един Спасител, Който е дал живота Си, та ония, които вярват в Него да не загинат, но да имат вечен живот.

Ще се появят пречки пред напредъка на Божието дело; но не се страхувайте. Към всемогъществото на Царя на царете нашият пазещ завета Бог свързва благородството и грижата на един нежен Пастир. Нищо не може да застане на пътя Му. Силата Му е абсолютна и ние имаме клетвата Му в сигурното изпълнение на Неговите обещания за народа Му. Той може да премахне всички пречки пред напредъка на Своето дело. Той има средства за премахването на всяка трудност. За да могат да бъдат избавени онези, които Му служат и зачитат средствата, които Той употребява. Добротата и любовта Му са безкрайни, а заветът Му е непроменим.

Плановете на неприятелите на Неговото дело може да изглеждат солидни и добре построени, но Той може да събори и най-силните от тях в Свое собствено време и по Свой собствен начин да извърши това, когато види, че нашата вяра е била достатъчно изпитвана и че ние се приближаваме към Него и Го правим наш съветник.

В мрачните дни, когато външните обстоятелства изглеждат толкова страшни, не се бойте. Имайте вяра в Бога. Той провежда Своята воля, правейки всичко в полза на Неговия народ. Силата на онези, които Го обичат и Му служат, ще бъде подновявана ден след ден. Неговото разбиране ще бъде поставено на тяхна служба, за да не могат да грешат в провеждане на Неговите намерения.

Не трябва да съществува униние в служенето на Бога. Нашата вяра трябва да издържа натиска, който се упражнява върху нея. Бог е в състояние и желае да дари на Своите служители цялата сила, от която те се нуждаят. Той ще изпълни много повече от очакванията на тези, които Му се доверяват. Ще им даде мъдрост, каквато изискват разнообразните им нужди.

Умореният апостол казва: „и Той ми каза: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва свършена. И така, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христос; защото когато съм немощен, тогава съм силен.“

(II Коринтяни 12:9-10)

О, братя мои, дръжте началото на вашата увереност твърдо до самия край. Светлината на Божията истина не трябва да бъде затъмнявана. Тя е да свети сред мрака на заблудата, която е обвила света. Божието слово трябва да бъде отворено на онези, които се намират по високите места на земята, както и на онези, които заемат по-скромно място.

Църквата на Христос е Божието средство за прогласяването на истината; тя е овластена от Него да извърши едно специално дело; и тя е верна на Бога; и ако е верна на Бога и е послушна на Неговите заповеди, в нея ще обитава превъзходството на Божествената сила. Ако тя почита Господ, Израелевия Бог, няма да има сила, която да може да застане срещу нея. Ако тя продължава да отстоява своята верност, силите на

неприятеля не ще бъдат повече в състояние да ѝ се противопоставят повече отколкото плявата може да се съпротивлява на вихрушката.

Пред църквата стои зората на един светъл и славен ден, ако тя облече мантията на Христовата праведност, оттегляйки се от всякаква привързаност към света.

Членовете на църквата имат нужда сега да изповядат своите отстъпления и да се сплотят. Братя мои, не позволявайте на никой да ви отдели един от друг или от Бога. Не говорете за различия в мненията, но се обединявайте в любовта на истината, каквато е в Исус. Идвайте пред Бога и се молете за пролятата кръв на Спасителя като за причина или като за основание да получите помощ в битката срещу злото. Няма да се молите напразно. Когато се приближавате при Бога със сърдечно покаяние и пълна увереност на вярата, неприятелят, който се стреми да ви унищожи, ще бъде победен.

Обърнете се към Господ вие, пленници на надеждата. Търсете сила от Бога, живия Бог. Покажете непоклатима смирена вяра в Неговата сила и Неговото желание да спасява. От Христос изтича живият поток на спасението. Той е изворът на живота, източникът на всяка сила. Когато с вяра се хванем за Неговата сила, по чуден начин ще промени и най-безнадеждните и обезкуражителни изгледи. Той ще направи това за славата на Своето име.

Бог призовава Своите верни, които вярват в Него, да говорят насърчително на онези, които са невярващи и без надежда. Дано Господ ни помогне да си помагаме един на друг и да го доказваме чрез жива вяра.

„Божията благост и упорство на Израел
(По слав. 80.) За първия певец, на гетския инструмент. Асафов псалом.
Пейте радостно на Бога - наша сила;
възкликнете към Якововия Бог.
Запейте псалом и звънете с тъпанче,
благозвучна арфа и псалтир.“
(Псалм 81:1,2)

„Възхвала на Господнята благост
(По слав. 91.) Псалом. Песен за съботния ден.
Добро е да хвалим Господа
и да пеем славословие на Твоето име, Всевишни,
да възвестяваме в ранна утрин милосърдието Ти
и верността Ти всяка нощ
с десетострунен инструмент и с псалтир,
с тържествена мелодия на арфа;
защото си ме развеселил, Господи, с делата Си;
ще се радвам в делата на ръцете Ти.“
(Псалм 92:1-4)

„Възхвала на Бога - Творец и Спасител

(По слав. 94.)

Елате да запеем на Господа,
да възкликнем към Канарата на нашето спасение.

Да застанем пред Него със славословие,

с псалми да възкликнем към Него,

защото Господ е велик Бог

и велик Цар над всички богове.

В Неговата ръка са земните дълбочини;

и височините на планините са Негови.

Негово е морето, дори Той го е направил;

и ръцете Му създадоха сушата.

Елате да се поклоним и да паднем,
да коленичим пред Господа, нашия Създател;“

(Псалм 95:1-6)

„Пейте на Господа нова песен,

пейте на Господа, всички земи.

Пейте на Господа, благославяйте името Му,

благовествайте от ден в ден извършеното от Него избавление.

Възвестявайте между народите славата Му,

между всички племена - чудесните Му дела.

Защото Господ е велик и твърде достохвален,

достопочитаем е повече от всички богове.“

(Псалм 96:1-4)

„Възкликнете към Господа, всички земи.

Служете на Господа с веселие;

елате пред Него с радост.

Познайте, че Господ е Бог;

Той ни е направил и ние сме Негови;

Негов народ сме и овце на пасбището Му.

Влезте в портите Му със славословие

и в дворовете Му - с хваление;

славословете Го и благославяйте името Му.

Защото Господ е благ; милостта Му трае довека

и верността Му - от род в род.“

(Псалм 100)

(нова страница)

Поръчката

Божие намерение е Неговият народ да бъде осветен, очистен, свят народ, предаващ светлина на всички около него. Неговото намерение е чрез живеене на истината да бъдат хвала на тази земя. Благодатта на Христос е достатъчна, за да извърши това. Но Божият народ трябва да помни, че само когато вярва и върши принципите на Евангелието, Бог може да ги направи хвала на земята. Само когато употребяват дадените им от Бога способности в служене, само тогава те ще се радват на пълнотата и силата на обещанието, за което е била призвана църквата. Ако онези, които изповядват, че вярват в Христос като техен Спасител, възприемат само ниските стандарти на светския начин на оценка, църквата няма да успее да принесе богатата жетва, която Бог очаква. Срещу нейния доклад ще бъде написано „Недостатъчен“.

Поръчението, което Христос даде на учениците Си точно преди Своето възнесение, е великата мисионска харта на Неговото царство. С даването ѝ на учениците Си Спасителят ги направи Свои посланици и им даде акредитивните им писма (пълномощия). Ако след това те бъдат предизвикани и запитат чрез какъв авторитет те, неучените рибари, се подвизават като учители и целители, те могат да отговорят: „Този, Когото юдеите разпнаха, но Който възкръсна от мъртвите, ни помаза да служим на Неговото слово, заявявайки „дадена ми е всяка власт на небето и земята“.

Христос даде поръчката на учениците Си като Негови главни служители, архитектите, които трябваше да положат основата на Неговата църква. Той постави на тях и на всички, които ще последват като техни служители, задължението да връчат Неговото евангелие от поколение на поколение и от ера на ера.

Учениците не трябваше да чакат хората да дойдат при тях, те трябваше да отидат при хората като ловци на грешници като един пастор, търсещ загубените си овци. Христос определи света пред тях, като поле на тяхната работа. Те трябваше да отидат „по целия свят, проповядвайки евангелието на всяка твар“ (Марк 16:15). Те трябваше да проповядват Спасителя, Неговия живот на несебелюбива служба, смъртта и срама Му, Неговата безпрецедентна, непроменима любов. Неговото име трябваше да бъде техният лозунг, тяхната връзка. В Негово име те трябваше да покорят крепостите на греха. Вярата в Неговото име трябваше да ги характеризира като християни. Давайки по-нататъшни наставления на учениците си, Христос им каза: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Йерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.“ (Деяния 1:8)

„И, ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Моя Отец; а вие стойте в града Йерусалим, докато се облечете със сила отгоре.“ (Лука 24:49)

В послушание към словото на своя Учител учениците се събраха в Ерусалим, за да чакат изпълнението на Божието обещание. Тук те прекараха десет дни на дълбоко себеизпитване. Отстраниха всички различия и се обединиха заедно в християнско общение.

В края на десетте дни Господ изпълни обещанието си – удивително изливане на Своя Дух. „И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха. И им се явиха езици като огнени, които се разделяха, и

застана по един над всеки от тях. И те всички се изпълниха със Святия Дух и почнаха да говорят на други езици, според както Духът им даваше способност да говорят. И така, тези, които приеха поучението му, се кръстиха; и в същия ден се присъединиха около три хиляди души.“ (Деяния 2:2-4, 41).

„А те излязоха и проповядваха навсякъде, като Господ им съдействаше и потвърждаваше словото със знаменията, които ги придружаваха.“ (Марк 16:20). Въпреки свирепата опозиция, която учениците посрещнаха, само за кратко време евангелието на Царството прозвуча по всички населени части на света.

Поръчката, дадена на учениците, е дадена и на нас. И днес, както и тогава, един разпнат и възкръснал Спасител трябва да бъде издигнат пред очите на онези, които са без Бог и без надежда в този свят. Господ призовава пастори, учители и евангелисти. От врата на врата Неговите служители трябва да прогласяват вестта на спасението. На всеки народ, царство, език и люде трябва да бъдат занесени радостните новини за прощение чрез Христос.

Не по един равнодушен, студен начин трябва да се изговаря вестта, а с ясни, решителни, вълнуващи думи. Стотици чакат да бъдат предупредени, за да избягат за живота си. Светът има нужда да види в християните доказателство за силата на християнството. Не само на няколко места, а по целия свят са нужни вестители на милостта. От всяка страна се чува викът: „Ела... и ми помогни“. Богати и бедни, висши и нисши викат за светлина. Мъже и жени са гладни за истината такава, каквато е в Исус. Когато чуят евангелието, проповядвано със сила отгоре, те ще знаят, че за тях е сервирана трапезата и ще откликнат на призива: „Елате, защото всичко е вече готово“ (Лука 14:17).

Думите „идете по целия свят и проповядвайте евангелието на всяка твар“ (Марк 15:15) са казани за всеки един от Христовите последователи. Всички, които са помазани за живот в Христос, са определени да работят за спасението на техните съчовеци. Същият копнеж за души, който Той изпитваше за спасяването на загубените, трябва да се прояви и в тях. Не всички могат да запълнят едни и същи места, но за всички има място и работа. Всички, на които са дарени Божиите благословения, трябва да откликнат чрез действителна служба (или служене); всеки дар трябва да бъде използван за напредъка на Неговото царство.

Христос взе всички мерки за осигуряване изпълнението на работата, поверена на учениците Му и пое на Себе си отговорността за нейния успех. Докато те бяха послушни на Неговото слово и работеха във връзка с Него, не можеха да пропаднат. Идете при всички народи, заръча им Той. Идете до най-отдалечените кътчета на обитаемия глобус, но знайте, че Моето присъствие ще бъде там. Трудете се с вяра и доверие, защото никога няма да дойде време, когато Аз ще ви изоставя.

На нас също е дадено обещание за пребъдващото присъствие на Христос. Изтеклото време не е предизвикало никаква промяна в обещанието за Неговото участие. Той ще бъде и днес също тъй верно, както беше и с учениците и ще бъде с нас „до края“.

„Идете и проповядвайте евангелието на всичките народи, ни каза Спасителят, за да станат Божи деца. Аз съм с вас в това дело, получавайки, ръководейки, утешавайки,

укрепвайки и давайки ви успех във вашата себеотрицателна и себепожертвувателна работа. Аз ще действам върху сърцата, убеждавайки ги в грях и отвръщайки ги от мрака към светлината, от непослушание към праведност. В Моята светлина те ще виждат светлина. Вие ще срещате опозицията на сатанинските агенти, но поставете доверието си на Мен и Аз никога не ще ви оставя да пропаднете.“

Не мислите ли, че Христос цени онези, които живеят изцяло за Него? Не мислите ли, че Той посещава онези, които живеят, както възлюбения Йоан, заради Него в трудности и изпитания? Той намира Своите верни и общува с тях, насърчавайки ги и укрепвайки ги. И Божии ангели, които превишават в сила, биват изпращани от Бога, за да служат на Неговите човешки работници, които говорят истината на онези, които не я познават.

На проповедника на евангелието Бог е дал задачата или работата да доведе при Христос онези, които са се отклонили от техния път. Той трябва да бъде мъдър и сериозен в усилията си. В края на всяка година трябва да бъде в състояние да погледне назад и да види души, спасени в резултат на неговия труд. Някои той трябва да спаси със страх, „извличайки ги като от огън; мразейки дори дреха, опетнена от плътта“, „държейки твърдо верното слово, както си бил научен“ (Юда 23; Тит 1:9). Заръката на Павел към Тимотей се отнася и за днешните проповедници: „Заръчвам ти, прочее, пред Бога и Господа Исуса Христа... проповядвай словото, настоявай с време и без време, укорявай, наставлявай, увещавай с всяко търпение и поучаване“ (II Тимотей 4:1, 2).

Но не само на онези, които проповядват словото е поставил Бог отговорността да спасяват грешници. Той е дал тази работа на всички. Сърцата ни трябва да бъдат изпълнени с любовта на Христос, та нашите думи на благодарност да предупреждават другите сърца. Това е служене, което всеки може да извършва и Господ го приема като принесено на самия Него. Той го прави ефективно, всаждайки в сериозния работник благодатта, която примирява човека с Бога.

Дано Господ помогне на народа Си да осъзнае, че има да бъде извършена една сериозна работа. Дано Бог им помогне да помнят, че в дома, в църквата и в света те трябва да работят или да извършват делото на Христос. Те не са оставени да работят сами. Ангелите са техни помощници. И Христос е техният помощник. Тогава нека се трудят верно и неуморимо. В подходящото време те ще пожънат жетвата (или ще съберат жетвата), ако не се уморяват.

Християнинът поклонник (християнският пилигрим) не се поддава на желанието за почивка. Той върви твърдо напред, казвайки: „нощта премина, приближава денят“. Това е неговото мото: „А желая да знаете, братя, че това, което ме сполетя, спомогна повече за преуспяване на благовестието, дотолкова, че стана известно на цялата претория и на всички други, че съм в окови за Христос; и повечето от братята в Господа, като добиха увереност от моите окови, станаха много по-смели да говорят Божието слово без страх.“ (Филипяни 1:12-14).

(нова страница)

Обещаната сила

Бог не изисква от нас да влагаме собствена сила в делото, което е пред нас. Той е предвидял Божествена помощ за всички непредвидени случаи, в които човешките ресурси ще се окажат недостатъчни. Той дава Светия Си Дух да помогне във всяко начинание, да укрепи нашата надежда и увереност, да просветли умовете ни и да очисти сърцата ни.

Точно преди разпятието Спасителят каза на учениците си: „Няма да ви оставя безутешни“.

„Ще се помоля на Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки... Няма да ви оставя сираци; ще дойде при вас. А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упътва към всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идващите неща. А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14: 16 и 18, 16:13, 14:26).

Христос е взел мерки Неговата църква да бъде едно преобразено тяло, осветената светлина от небето, притежаваща славата на Емануил. Неговото намерение е всеки християнин да бъде обкръжен от духовна атмосфера на светлина и мир. Няма никакви ограничения за полезността на Този, Който, отстранявайки собственото аз, даде (направи) място за работата на Светия Дух в неговото сърце и живот и живее живот, изцяло посветен на Бога.

Какъв бе резултатът от изливането на Светия Дух в деня на Петдесетницата? Добрите (радостните) вести за един възкръснал Спасител бяха занесени до най-отдалечените кътчета на населения свят. Сърцата на учениците бяха препълнени с благословение, толкова пълно, толкова дълбоко, толкова далеч простиращо се, че то ги принуди да отидат до краищата на земята, свидетелствувайки: „А далеч от мен е да се хваля с друго, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мен е разпнат и аз - за света.“ (Галатяни 6:14). Когато прогласяваха истината, каквато е в Исус, сърца се покоряваха на силата на вестта. Църквата привличаше тълпи от всички посоки. Отстъпили се покаяваха наново. Грешници се присъединяваха към Христос, търсейки скъпоценния бисер. Онези, които до тогава бяха най-големите врагове на евангелието, ставаха негови герои. Изпълняваше се пророчеството: „Слабите ще бъдат „като Давид“, а Давидовият дом „като ангел Господен“. Всеки християнин виждаше в брат си Божественото подобие на любов и благоволение. Преобладаваше един интерес. Една тема поглъщаше всички други. Единствената амбиция на братята бе да разкриват подобие на Христовия характер и да работят за разширението на Неговото царство.

„И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господ Исус; и голяма благодат почиваше над всички тях.“ (Деяния 4:33). Под влиянието на техния труд към църквата се добавяха избрани хора, които, получавайки Словото на живота, посвещаваха собствения си живот на работата по занасяне на други надеждата, която бе изпълнила сърцата им с мир и радост. Стотици прогласяваха вестта: „Божие царство наближи“. Те не можеха да бъдат спрени или заплашени, или обезкуражени чрез

заплахи. Господ говореше чрез тях; и, където и да отиде, болни биваха излекувани и на бедните се благовестваше.

Така мощно може да работи Бог, когато човеци се отдадат на контрола на Светия Дух.

За нас днес същото е валидно. Както и за първите християни, принадлежи на нас днес. Принадлежи обещанието за Духа. И днес Господ ще дари мъже и жени със сила отгоре, както надари тези, които в деня на Петдесетницата чуха словото на спасението. В самия този час Неговият Дух и Неговата благодат са за всички, които се нуждаят от тях и ще повярват на Неговото слово.

Забележете, че едва след като учениците дойдоха в пълно единство помежду си, когато не се стремяха вече към заемане на високи постове, тогава бе излят Духът. Те бяха в свършено единство. Всички различия бяха отстранени. И свидетелството, носено от тях, след като Духът им бе даден, е същото. Забележете словото: „Множеството, което повярва, бе едно сърце и една душа“ (Деяния 4:32). Духът на Този, Който умря, за да могат грешниците да живеят, оживотворяваше цялото общество вярващи.

Учениците не молеха за благословение за себе си. На сърцето им тежеше грижата за печелене на души. Евангелието трябваше да бъде занесено до краищата на земята и те претендираха (изискваха) за дара, който Христос бе обещал. И тогава Светият Дух бе излят и хиляди бяха обърнати за един ден.

Така може да бъде и сега. Нека християните отстранят всички различия и се отдадат на Бога за спасяване на загубените. Нека да изискват с вяра обещаното благословение и то ще дойде. Изливането на Светия Дух в дните на апостолите беше „Ранният дъжд“ и резултатите бяха славни. Но късният дъжд ще бъде още по-изобилен. Какво е обещанието за онези, които живеят в тези последни дни? „Върнете се в крепостта, вие, обнадеждени затворници; още днес възвестявам, че ще ти отплатя двойно... Пълно избавление и тържество на Божия народ Искайте от Господа дъжд по време на пролетния дъжд; и Господ, който прави светкавици, ще им даде изобилен дъжд и трева на всеки на полето.“ (Захария 12:6, 10:1).

Христос заяви, че Божественото влияние на Духа трябва да бъде с Неговите последователи до края. Но обещанието не се оценява така, както трябва да бъде; и затова неговото изпълнение не се забелязва, както може да се прояви. Обещанието за Духа е въпрос, за който малко се мисли; и резултатът е само онова, което би могло да се очаква – духовна суша, духовен мрак, духовен упадък и смърт. Незначителни въпроси заемат вниманието, а Божествената сила, която е необходима за растежа и просперитета на църквата и която ще донесе всички други благословения със себе си, липсва, макар да се предлага в нейната безпределна пълнота.

Именно отсъствието на Духа е, което прави евангелското служене толкова безсилно. Познание, таланти, красноречие, всяка естествена или придобита дарба може да се притежава, но без присъствието на Божия Дух никое сърце няма да бъде докоснато, никой грешник няма да бъде спечелен за Христос. От друга страна, ако те бъдат свързани с Христос, ако дарбите на Духа станат техни, и най-бедните, и най-невежите от Неговите ученици ще притежават сила, която ще докосва сърцата. Господ ги прави канали за изливането на най-висшето влияние на вселената.

Защо не гладуваме и жадуваме за дара на Духа, след като това е средството, чрез което трябва да получим сила? Защо не говорим за това, не се молим за това, не проповядваме това? Господ желае да ни даде Светия Дух повече отколкото родителите са готови да дадат добри давания на техните деца. Всеки работник трябва да моли Бога за кръщението на Духа. Трябва да се събират групи, които да молят за специална помощ, за небесна мъдрост, та да могат да знаят как да планират и действат мъдро. Особено трябва да се молиб Бог да кръсти Своите мисионери със Светия Дух.

Присъствието на Духа у Божиите работници ще придаде на истината сила, която цялата почест или слава на света не би могла да даде. Духът снабдява със сила, която поддържа борещите се души и оживява всяка тяхна енергия сред неприятелското отношение на близките и роднините, омразата на света и съзнанието за собствените несъвършенства и грешки.

Ревност за Бога караше учениците да свидетелстват за истината с голяма сила. Няма ли тази ревност да запали нашите сърца с решението да разказваме историята на изкупителната любов на Христос и то на разпънатия Христос. Не трябва ли да дойде Божият Дух днес в отговор на сериозна, усърдна молитва и да изпълни човешките сърца със сила за служене? Защо тогава църквата е толкова слаба и бездуховна?

Привилегия на всеки християнин е не само да очаква, но и да ускори идването на Господ Исус Христос. Ако принасят всички, които изповядват Неговото име, плодовете на Неговата слава, колко бързо целият свят би бил засят със семето на евангелието. Последната жетва бързо би узряла и Христос би дошъл да събере скъпоценното зърно.

Мои братя и сестри, молете се за Светия Дух. Бог стои зад всяко Свое обещание. С вашите Библии в ръце кажете: „Ще направя, както си казал. Представям Твоето обещание: „Молете се и ще ви се даде, търсете и ще намерите, чукайте и ще ви се отвори.“ Христос заявява: „Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне. И каквото и да поискате в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина.“ (Матей 7:7, Марк 11:24, Йоан 14:13).

Дъгата около Божия престол е едно уверение, че Бог е верен и истинен; че в Него няма колебание нито сянка на изменение. Ние сме съгрешили спрямо Него и не заслужаваме Неговото благоволение; но самият Той е поставил в устните Си онази удивителна молитва: „Заради името Си недей се погнусява от нас, не опозорявай славния Си престол; спомни си, не нарушавай завета Си с нас. (Еремия 14:21). Той се е заклел да обръща внимание на нашия вик, когато дойдем при Него, изповядвайки нашите недостойнства и грехове. Изпълнението на Неговото слово към нас поставя на карта поклонението (почитането) на Неговия престол.

Христос изпрати Своите вестители до всяко кътче на Неговото владение, за да предадат (съобщят) волята Му на Неговите служители. Той ходи посред църквите Си, желае да освети, очисти и облагороди последователите си. Влиянието на онези, които вярват в Него, ще бъде в света едно ухание от живот за живот. Христос държи звездите в десницата Си и Неговото намерение е светлината Му да проникне в света. Така Той желае да приготви народа Си за по-висшата служба в църквата горе на небето. Той ни е

дал да извършим едно голямо дело. Нека го вършим верно. Нека покажем с нашия живот какво може да направи за човечеството Божествената благодат.

(нова страница)

Нашите отговорности

Понякога ми се представя определено отличително видение за състоянието на църквата на остатъка – видение на ужасяващо безразличие за нуждите на света, загиващ поради липса на познание на истината за настоящето време. Тогава за мен настъпват часове, а понякога и дни на интензивна болка. Мнозина, на които са били поверени спасяващите истини на Третата ангелска вест, не разбират (не осъзнават), че спасението на души зависи от посвещението и активността на Божията църква. Мнозина използват дадените им благословения в служене на собственото си аз. О, колко ме боли сърцето поради това, че Христос бива изложен на срам от тяхното нехристиянско поведение. Но след като агонията е отминала, чувствам, че изпитвам желанието да работя още по-усилено отвсякога, за да ги подбудя да полагат несебелюбиви усилия за спасяването на техните съчоведи.

Бог е направил народа Си домакини (настойници) на Неговата благодат и истина и как гледа Той на безразличието им да предадат тези благословения на техните съчоведи? Нека предположим, че една далечна колония, принадлежаща на Великобритания, е в голямо бедствие поради глад и заплахата от война. Множества умират от глад, а една мощна армия се събира на границата, заплашваща да ускори делото на смъртта. Правителството в центъра отваря своите складове; обществената благотворителност бива поставена в действие; помощи текат отвсякъде чрез различни канали. Товари се флота със скъпоценни животоспасяващи средства и бива изпратена на сцената на страданието, придружена от молитвите на онези, чиито сърца са били подбудени да окажат помощ. И за известно време флотата плува право към дестинацията. Но след като е загубила сушата от погледа си, ревността на онези, на които е поверено да занесат храната на гладуващите, започва да намалява. Макар и ангажирани в дело, което ги прави сътруници на ангели, те губят впечатленията, с които са тръгнали. Чрез лоши съветници изкушението навлиза.

Група острови лежат точно на пътя им и макар и да се намират далеч от дестинацията, те решават да се отбият. Изкушението, което вече е навлязло, става все по-силно. Себелюбивият дух на печалба завладява умовете им. Пред тях изпъкват меркантилни предимства. Намиращите се начело на флотата, биват завладяни от желанието да останат на тези острови. Тяхната първоначална милостива цел (цел на милост) изчезва от погледа им. Забравят за гладуващите хора, при които са изпратени. Поверените им блага биват употребени за тяхна собствена облага (полза). Благотворителните средства биват отклонени в каналите на себелюбието. Те изтъргуват животоспасяващите средства за себелюбива печалба и остават съчоведите си да умрат. Викове на загиващите се възнасят чак до небето и Господ записва в Своя доклад разказа за един грабеж.

Помислете за ужаса на човешки същества, умиращи поради това, че онези, които отговарят за спасителните средства, са се оказали неверни на оказаното им доверие. Трудно е за нас да осъзнаем, че човек би могъл да се провини в такъв ужасен грях и въпреки това аз съм наставена да ви кажа, мои братя и сестри, че християните ежедневно повтарят този грях.

Но в рая човек падна от възвишеното си състояние и чрез престъпление стана подвластен на смъртта. В небето се видя, че човешките същества загиват и Божието съчувствие бе подбудено. На безпределна цена Бог измисли средство за избавление. Той „толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не загине никой, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Нямахше никаква надежда за престъпника освен чрез Христос. Бог видя, че „няма човек и се учуди, че няма ходатай: затова Неговата мишца издейства спасение и Неговата правда, тя го поддържаше“ (Исаия 59:16).

Господ избра един народ и ги направи съхранители на Неговата истина. Неговата цел беше чрез разкриване на Неговия характер посредством Израил човечите да бъдат привлечени към Него. Евангелската покана бе отправена към целия свят. Чрез поученията от жертвената служба Христос трябваше да бъде издигнат пред народите и всеки, който погледнеше към Него, трябваше да живее.

Но Израил не изпълни Божието намерение. Те забравиха Бога и загубиха от погледа си възвишената привилегия като Негови представители. Благословенията, които бяха получили, не донесоха благословения на света. Всичките им предимства бяха използвани за тяхна собствена прослава. Те ограбиха Бога от служенето, което Той изискваше от тях, ограбиха и съчовеците си от религиозно ръководство и свят пример.

Накрая Бог изпрати Сина Си да разкрие на човечите характера на Невидимия. Христос дойде и живя на земята един живот на послушание към Божия закон. Той отдаде скъпоценния Си живот, за да спаси света и да направи Своите служители Свои настойници и домакини. С даряването на Христос на човека бяха подарени всички съкровища на небето. Църквата беше натоварена с небесна храна за гладуващи души. Това бе съкровището, което бе поръчано Божиите люде да занесат на света. Те трябваше верно да извършат своето задължение, продължавайки работата, докато вестта на милост обхване целия свят.

Христос се възнесе на небето и изпрати Светия Си Дух да даде сила на делото на Неговите ученици. Хиляди биваха покаяни само в един ден. За едно единствено поколение евангелието бе занесено на всеки народ под небето. Но малко по малко настъпи една промяна. Църквата загуби първата си любов. Тя стана себелюбива и любовта в нея намаля. Започна да се прокрава Дух на световност. Неприятелят хвърли омагьосващата си сянка върху онези, на които Бог бе дал светлина за един свят, потънал в мрак, светлина, която трябваше да свети чрез добри дела. Светът бе ограбен от благословенията, които Бог желяеше човечите да получат.

Не се ли повтаря същото нещо в това поколение? Мнозина в наши дни задържат онова, което Бог им е поверил, за спасението на един непредупреден, неспасен свят. В Божето слово един ангел е представен като летящ посред небето, „имащ вечното евангелие, което да се проповядва на всички, които обитават на земята и на всеки

народ, коляно, език и племе, казвайки с голям глас: Убойте се от Бога и Му въздайте слава, защото дойде часът на Неговия съд и поклонете се на Този, Който е направил небето, земята, морето и водните извори.“ (Откровение 14:6, 7).

Вестта на Откровение 14 е вестта, която трябва да занесем на света. Тя е хлябът на живота за тези последни дни. Милиони човешки същества загиват в невежество и нечестие. Но мнозина от онези, на които Бог е поверил складовете на живота (животоспасяващите средства), гледат на тези души с безразличие. Мнозина забравят, че на тях е поверен хляба на живота за онези, които гладуват за спасение.

О, за посветените християни, за последователните християни, за вярата, която действа чрез любов и очиства душата! Дано Бог ни помогне да се покаем и променим ленивата си крачка в една истински посветена дейност. Дано Бог ни помогне да покажем чрез думи и дела, че сме загрижени за загиващите души като за своите собствени.

Нека сме благодарни всеки момент за Божието дълготърпение към нашите бавни невярващи крачки. Вместо да се ласкаем с мисълта за онова, което сме извършили, след като сме извършили толкова малко, нека да работим с още по-големи усилия и сериозност. Не трябва да спираме усилията си или да отслабваме бдението си. Никога нашата ревност не трябва да намалява. Нашият духовен живот трябва всеки ден да се подновява от потоците, които съживяват града на нашия Бог. Трябва да бдим винаги за възможности да използваме за Бога талантите, които Той ни е дал.

Светът е театър; актьорите, неговите жители, се подготвят да изиграят последната част от последната велика драма. В големите маси човешки жители няма никакво единство освен когато човеците се съединяват, за да извършат своите себелюбиви намерения. Бог гледа. Неговите намерения по отношение на разбунтувалите се Негови поданици ще бъдат изпълнени. Светът не е оставен в ръцете на човеците, въпреки че Бог позволява на елементите на смущение и безредие да взимат за известно време надмощие. Една сила отдолу работи за настъпването на последните велики сцени в драмата – сатана ще дойде като Христос и ще работи с всяка измама на неправдата в онези, които са свързани в тайни общества. Онези, които се поддават на страстите за обединяване, действат по плановете на неприятеля. Причината ще бъде последвана от последицата.

Престъплението е почти достигнало до своя лимит. Смущение изпълва света и голям ужас скоро ще се стовари върху човешките същества. Краят е съвсем приближил. Ние, които знаем истината, трябва да бъдем подготвени за онова, което скоро ще се стовари върху света като неочаквана изненада.

Йоан пише: „След това видях един голям бял престол и Онзи, Който седеше на него, от Чието лице побегнаха земята и небето и не се намери място за тях. Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според делата си по записаното в книгата.“ (Откровение 20:11, 12).

Заспали ли сме като народ? О, ако само младите мъже и младите жени в нашите институции, които сега не са готови за явяването на Господа и не са подготвени да станат членове на Господното семейство, можеха само да различат знаменията на

времето, каква промяна би се забелязала в тях! Господ Исус призовава за себеотрицателни работници, които да следват по Неговите стъпки, да ходят и работят за Него, да издигнат кръста и да Го следват там, където Той ще ги води по пътя.

Мнозина с готовност се задоволяват с принасянето на Господа незначителни действия на служене. Тяхното християнство е слабо християнство. Христос отдаде Себе Си за грешниците. С каква загриженост за спасението на души трябва да бъдем изпълнени, когато виждаме човешки същества да загиват в грях! Тези души са били купени с безкрайна цена. Смъртта на Божия Син на голготския кръст е мярката за тяхната стойност. Ден след ден те решават дали ще притежават вечния живот или вечна смърт. Въпреки това мъже и жени, изповядващи, че служат на Господа, посвещават времето си на незначителни или маловажни въпроси. Те се съгласяват да бъдат в различие един с друг. Ако бяха посветени на делото на Учителя, нямаше да спорят и да се борят помежду си като едно семейство от неверни деца. Всяка ръка щеше да бъде ангажирана в служене. Всеки щеше да стои на своя пост на дълга, работейки със сърце и душа като мисионер на Христовия кръст. Духът на Изкупителят щеше да пребъдва в сърцата на работниците и щяха да се извършват дела на правда. Работниците щяха да носят със себе си в своето служене молитвите и съчувствието на една пробудена църква. Щяха да приемат наставления от Христос и нямаше да намират време за борби и спорове.

Вестта би излизала от устни, докоснати от жив въглен от Божествения олтар. Сериозни очистващи думи биха били изговаряни. Сърцесъкрушителни хоатайствени молитви биха се въздигали до небето. Работникът би се държал с едната си ръка за Христос, докато с другата би сграбчил грешници и би ги привлякъл при Спасителя.

„И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят.“ (Матей 24:14)

„Избавяй онези, които се влачат на смърт, и гледай да задържиш онези, които политат към клане. Ако кажеш: Ето, ние не знаехме това!, то Онзи, Който претегля сърцата, не разбира ли? Онзи, Който пази душата ти, не знае ли и няма ли да въздаде на всеки според делата му? (Притчи 24:11, 12).

(нова страница)

Делото у дома и в чужбина

Света Елена, Калифорния, 7.08.1902 година

„Не казвате ли: Още четири месеца и жътвата ще дойде? Ето, казвам ви, погледнете и вижте, че нивите са вече бели за жътва. Който жъне, получава заплата и

събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне. Защото в това отношение вярна е пословицата, че един сее, а друг жъне.“ (Йоан 4:35-37).

След като посее семето, земеделецът е принуден да чака в продължение на месеци, докато то узрее и се развие в зърно, готово да бъде пожънато. Но при сеенето му той е насърчен от очакването за плод в бъдеще. Неговият труд е осветен от надеждата за добра възвръщаемост (награда) във времето на жетвата.

Не беше така при сеенето на семената на истината от Христос в ума на самарянката по време на разговора Му с нея при кладенеца. Жетвата от Неговото садене не беше в някакво отдалечено бъдеще, а непосредствена. Едва бяха изговорени думите Му, когато така посяното семе избуя и произведе плод, пробуждайки нейното разбиране и правейки я да разбере, че тя разговаря с Господ Исус Христос. Тя остави лъчите на Божествената светлина да осветят сърцето ѝ. Забравяйки стомната с водата, тя побърза да съобщи на своите самарянски братя. „Елате, каза тя, да видите човек, който ми каза всичко, което съм извършила“ (стих 29). И те излязоха веднага да Го видят. И тогава Той уподоби душите на тези самаряни на житно поле. „Повдигнете очите си, каза Той на учениците Си, и вижте полетата, защото са вече бели за жетва.“

„И така, когато самаряните дойдоха при Него, Го помолиха да остане при тях; и Той остана там два дни. И още мнозина повярваха поради Неговото учение; и на жената казаха: Ние вече вярваме не заради това, което ти ни каза, понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина Спасителят на света.“ (стихове 40-42).

Христос, отваряйки умовете на самаряните за думите на живота, посади много семена на истината и показа на хората как и те биха могли да сеят семена на истината в умовете на други. Колко много добро би могло да бъде извършено, ако всички, които познават истината, биха се трудили (работили) за грешници, за онези, които се нужаят толкова много да знаят и разберат библейската истина и които биха откликнали на нея със също такава готовност, както самаряните откликнаха на думите на Христос. Колко малко сме в хармония с Бога точно по точката, която би трябвало да бъде най-силната връзка на единство между нас и Него – съчувствието към онеправданите, виновните, страдащите души, мъртви в престъпления и грехове! Ако хората споделяха съчувствието на Христос, те щяха да изпитват постоянна сърдечна скръб към състоянието на много нуждаещи се полета така лишени от работници.

Работата в чуждестранни полета трябва да бъде провеждана сериозно и интелигентно, а делото в домашното поле не трябва да бъде изоставано (занемарявано). Нека полетата, лежащи в сянката на собствените ни врати, като големите градове в нашата страна, не бъдат леко отминавани и занемарявани. Тези полета са също тъй важни както и всяко чуждестранно поле.

Божие насърчение на вестта на милост трябва да бъде прогласявано в градовете на Америка. Мъжете и жените, живеещи в тези грехове, все повече и повече се заплитат в техните бизнесвръзки. Те действат усилено за издигането на здания, чиито кули достигат до небесата. Умовете им биват изпълнени с планове и амбициозни проекти. Бог заръчва на всеки един от Своите служители: „Извикай силно, не се щади; издигни гласа си като тръба и изяви на народа Ми беззаконието им и на Якововия дом - греховете им.“ (Исая 58:1).

Нека благодарим на Господ, че има неколцина работници, които извършват всичко възможно, за да издигнат паметници на Бога в нашите пренебрегвани градове. Нека помним, че наш дълг е да насърчаваме тези работници. На Бог Му е неуютно от липсата на подходяща оценка и покрепа, която да се оказва на верните работници в нашите големи градове от Неговите люде в собствената ни страна. Делото в домашното поле е *жизнено важен проблем* точно сега. Настоящото време е най-благоприятната възможност, която ще имаме, за да работим в тези полета. Само след малко ситуацията ще стане съвсем различна.

Исус плака за Ерусалим поради вината и упоритостта на избрания народ. Той плака също така и заради коравосърдечие на онези, които, изповядвайки, че са Негови съработници, се задоволяват да не вършат нищо. Онези, които трябва да оценяват стойността на душите, носят ли заедно с Христос тежестта и постоянната скръб, смесена със сълзи, за нечестивите градове на земята? Разорението на тези градове, почти напълно отдадени на идолопоклонство, е заплашително. Във великия ден на окончателното разчистване на сметките какъв отговор може да бъде даден за небрежието да се навлезе в тези градове сега?

Докато се работи за делото в Америка, дано Господ ни помогне да обърнем и на други страни вниманието, което те заслужават, така че работниците в тези полета да не бъдат с вързани ръце, да не могат да оставят паметници за Бога на много места. Нека не позволяваме на твърде много предимства да бъдат абсорбирани само в тази страна. Нека не продължаваме да занемаряваме дълга си към милионите живущи в други страни. Нека придобием едно по-добро разбиране за ситуацията и изкупим миналото.

Мои братя и сестри в Америка, може да се окаже така, че като вдигнете очи, да погледнете надалеч полета, бели за жетва, да получите в собствените си сърца изобилната Божия благодат. Вие, които чрез неверие сте били духовно бедни, чрез личен труд ще станете богати на добри дела. Няма повече да гладуват душите ви посред изобилие, а ще си присвоят добрите неща, които Бог е складирал за вас. Когато започнете да осъзнавате колко лишени от средства са работниците, за да проведат делото в чуждите полета, вие ще вършите онова, което можете, за да помогнете, та вашите души ще почнат да се съживяват, духовния ви апетит ще стане здравословен и умовете ви ще бъдат освежени от думите на Бога, което е листо от дървото на живота, служещо за изцеление на народите.

В отговор на запитването на Господ „Кого да изпратя?“ Исаия отговори „Ето ме, изпрати мен“ (Исаия 6:8). Вие, мои братя и сестри, може да не сте в състояние да отидете на Господното лозе, но можете да осигурите средства, за да се изпратят други. Така вие ще поставите парите си в ръцете на менителите; и когато Учителят дойде, ще бъдете в състояние да Му върнете Неговото с лихвата. Вашите средства могат да бъдат използвани, за да се изпратят и поддържат Божиите пратеници (вестители), които чрез власт и влияние ще разнесат вестта: „Пригответе пътя за Господа, изправете пътеките пред Него“ (Матей 3:3). Правят се планове за напредъка на делото и сега е вашето време за действие.

Ако работите със себеотрицание, вършейки онова, което можете, за напредъка на делото в нови полета, Господ ще ви помогне, ще ви укрепи и благослови. Доверете се с увереност на Неговото присъствие, което ще ви поддържа и което е светлина и живот.

Правете всичко от любов към Исус и скъпоценните души, за които Той умря. Работете с чисти, Божествени намерения за прославяне на Бога. Господ вижда и разбира и ще ви използва въпреки вашата слабост, ако предложите вашите таланти като една посветена дарба на Негова служба; защото в активното безкористно служене слабият става силен и се радва на Божието скъпоценно одобрение. Радостта на Господа е елемент на сила. Ако сте верни, мирът, който надминава всяко знание, ще бъде вашата награда в този живот, а в бъдещия живот ще влезете в радостта на вашия Господ.

23.01.1903 г.

Трябва да напиша нещо по отношение начина, по който нашите градове в Америка биват подминавани и пренебрегвани, градове, в които истината не е била прогласена. Вестта трябва да бъде занесена на хиляди чужденци, живеещи в тези градове в нашето отечество.

Не мога да разбера защо нашият народ чувства толкова малко бремето за поемане на делото (защо нашите люде изпитват толкова малко бремето за поемане на делото), което нашият Господ в плодължение на толкова години представят пред нас, делото на разнасяне вестта за настоящата истина в южните щати. Малцина чувстват, че върху тях лежи отговорността да се заемат с това дело. Нашият народ не е успял да навлезе в нови територии и да разработи градовете на Юга. Отново и отново Господ ми е представял нуждите на това поле, но без някакъв резултат. Понякога съм се чувствала така, като че не мога повече да понасям товара на това дело. Мислех, че ако хората продължават да пренебрегват това дело, аз бих оставила този въпрос на произвола на съдбата и бих се молила Господ да има милост над невежите и над онези, които са въвн от пътя.

Но Господ има спор със Своите проповедници и народ и аз трябва да говоря, поставяйки върху тях товара на делото в Юга и градовете в нашата страна. Кой чувства тежкия товар да види вестта да се прогласява в голям Ню Йорк и в много други градове, които са все още неработени? Не всички средства, които могат да бъдат събрани, трябва да бъдат изпращани от Америка в далечни земи, докато в домашното поле съществуват такива възможности, представени от Провидението, за представяне на истината пред милиони, които никога не са я чували.

Сред тези милиони са представителите на много нации, голяма част от които са подготвени да приемат вестта. Много нещо остава да бъде извършено вътре в сянката на нашите врати – в градовете на Калифорния, Ню Йорк и много други щати.

Бог казва на народа Си: „Стани, свети, защото светлина дойде за теб и славата Господня те осия“. (Исая 60:1). Тогава защо те чувстват толкова слабо товара да засяват Образеца на истината в нови места? Защо не са послушни на думите: „Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не се износват, неизчерпаемо съкровище на небесата, където крадец не се приближава, нито молец го изяжда.“ (Лука 12:33)? Защо не върнат на Господа Неговото, за да бъде инвестирано в небесна сделка? Защо няма един по-сериозен призив за доброволци, които да навлязат в побелялото за жетва поле? Ако не се извърши повече от онова, което се върши в градовете на Америка, проповедници и народ ще имат да дават сметка на Този, Който е назначил всеки човек на неговата работа.

Повтаряме молитвата: „Да дойде царството Ти и да бъде волята Ти както на земята така и на небето“ (Матей 6:10). Вършим ли нашата част, за да отговорим на тази молитва? Изповядваме, че вярваме, че поръчката, която Христос даде на учениците Си, е дадена и на нас. Изпълняваме ли я? Дано Бог прости ужасното небрежие, задето не вършим делото, което едва сме докоснали с връхчетата на пръстите си. Кога ще бъде свършено това дело? Сърцето ме боли, като виждам такава слепота от страна на Божия народ.

Има хиляди в Америка, които загиват в невежество и грях. А поглеждайки към някое далечно поле, онези, които знаят истината, безразлично отминават нуждаещите се полета, затворени за тях. Христос казва: „Но как ви се струва? Един човек имаше двама сина; отиде при първия и му каза: Синко, иди, работи днес на лозето. Не казвате ли: Още четири месеца и жътвата ще дойде? Ето, казвам ви, погледнете и вижте, че нивите са вече бели за жътва“ (Матей 21:28, Йоан 4:35).

Събудете се, събудете се, мои братя и сестри, и навлезте в полетата в Америка, които никога не са били разработени. След като сте дали нещо за чуждите полета, не мислете, че задължението ви е свършило. Има едно дело, което трябва да бъде извършено, за чуждите полета, но има и дело в Америка, и което е също тъй важно. В градовете на Америка има хора от почти всеки език. Те се нуждаят от светлината, която Бог е дал на църквата Си.

Господ живее и царува. Скоро Той ще се издигне във величие, за да разтърси ужасно земята. Една специална вест трябва да бъде занесена, вест, която ще прониже духовния мрак и ще убеждава и обръща души. „Побързай, бягай за живота си“ е призивът, отправен, към онези, които живеят в грях. Трябва сега да бъдем разтърсени и ужасени. Нямаме и момент за прекарване в критикуване и обвинения. Нека онези, които са правили това в миналото, паднат на колене в молитва и внимават какви думи изговарят и какви планове правят вместо Божиите думи и Божиите планове.

Нямаме време да се занимаваме с маловажни въпроси. Времето ни трябва да бъде заето с прогласяване на последната вест на милост пред един виновен свят. Нужни са хора, които да действат под вдъхновението на Божия Дух. Проповедите, проповядвани

от някои наши проповедници, ще трябва да бъдат много по-мощни, отколкото са сега, иначе много остъпили ще носят една вяла, безсмислена вест, която ще люлее хората в дрямка. Всяко разискване трябва да бъде провеждано в светлината на ужасния съд, който скоро ще падне (ще се изсипе) над света. Вестта на истината трябва да бъде прогласявана от устни, докоснати от живия въглен от Божествения олтар.

Сърцето ми се изпълва с болка, когато си помисля за вялите вестни, носени от някои наши проповедници, докато те имат да занесат една вест на живот и смърт. Проповедниците са заспали; миряните са заспали; а светът загива в грях. Дано Господ помогне на народа Си да се събуди и да ходи и да действа и да работи като мъже и жени, които носят товарите на вечния свят. Скоро една ужасна изненада ще се стовари върху жителите на света. Внезапно, със сила и голяма слава, Христос ще дойде. Тогава няма да има време за подготовка да бъде Той посрещнат. Сега е времето за нас да разнесем предупредителната вест.

Ние сме настойници, на които нашият отсъстващ Господ е поверил грижата за Неговото домакинство и за Неговите интереси, за които Той дойде в този свят да служи. Той се е завърнал на небето, оставяйки ни да отговаряме и очаквайки да бдим и очакваме Неговото явяване. Нека да бъдем верни в нашето доверие, за да не би, идвайки внезапно, да ни завари заспали.

(нова страница)

Света Елена, Калифорния,
07.12.1902 г.

До моите братя в Европа:

Имам да ви кажа някои неща. Дошло е времето в Европа да бъде извършено много нещо. Едно голямо дело, каквото е било извършено в Америка, може да се извърши и в Европа. Нека да бъдат построявани санаториуми, нека да бъдат образувани хигиенични ресторанти. Нека светлината на настоящата истина да свети от пресата. Нека делото на превеждане на наши книги върви напред. Беше ми показано, че в европейските страни могат да бъдат запалени светлини на много места.

Има много места, където Божието дело не е правилно показано. От помощ имат нужда в Италия, Франция и Шотландия както и в много други страни. Едно голямо дело трябва да бъде извършено в тези места. Нужни са работници. Има таланти сред Божия народ в Европа и Господ желае тези таланти да бъдат използвани в установяването по цяла Великобритания и континента центрове, от които светлината на Неговата истина да свети.

В Скандинавия има да бъде извършено едно дело. Бог също тъй желае да работи със скандинавските вярващи, както и с американските.

Братя мои, свържете се с Господ Бог на силите! Нека Той бъде вашият страх. Дошло е времето Неговото дело да бъде разширено. Пред нас се намират смутни времена, но ако застанем заедно в Християнско общение без борба за върховенство, Бог ще работи мощно за нас.

Нека имаме надежда и кураж. Униинето в Божието служене е нещо греховно и неразумно. Той познава всяка наша нужда. Той притежава цялата сила. Може да дари

на Своите служители онази мярка ефективност, която тяхната нужда изисква. Неговата безпределна любов и съчувствие никога не се уморяват. С величието на всемогъществото Той съединява любовта и грижата на един нежен Пастир. Няма защо да се страхуваме, че Той няма да изпълни обещанията Си. Той е вечната истина. Никога не ще промени завета, който е направил с онези, които обича. Неговите обещания към църквата Му ще устоят навеки. Той ще я направи с вечно превъзходство, радост за много поколения.

Изучавайте 41-вата глава на Исая и се стремете да я разберете във всичките й значения. Бог заявява: „Ще отворя реки на голите височини и извори – сред долините; ще обърна пустинята на водни езера и сухата земя – на водни извори.

В пустинята ще насадя кедър, ситим, митра и маслиново дърво; в ненаселената земя ще поставя заедно елха, явор и кипарис, за да видят и да знаят, да разсъдят и разберат всички, че ръката Господня е направила това и Святият Израелев го е създал. (Исая 41:18-20).

Този, който е избрал Христос, се е съединил с една Сила, която никаква човешка мъдрост (мощ) могат да съборят. „Не бой се, защото Аз съм с тебе; не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да! Ще те подкрепя с праведната Си десница. Защото Аз, Господ, твой Бог, съм, Който подкрепям десницата ти и ти казвам: Не бой се, Аз ще ти помогна.“ (стихове 10 и 13).

„И така, на кого ще Ме уподобите, за да му бъде равен? - казва Святият. Вдигнете очите си нагоре и вижте: Кой е създал тези светила и извежда множеството им с брой? Той ги вика всичките по име чрез величието на силата Му и понеже е мощен във власт, нито едно от тях не липсва. Защо говориш, Якове, и казваш, Израелю: Пътят ми е скрит от Господа и правото ми се пренебрегва от моя Бог? Не знаеш ли? Не си ли чул, че вечният Бог Йехова, Създателят на земните краища, не отслабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим. Той дава сила на отслабналите и умножава мощта на немощните. Даже младите ще отслабнат и ще се уморят, и отбраните момци съвсем ще паднат; а онези, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат.“ (Исая 40:25-31).

Светлината на истината трябва да огрее и краищата на земята. Все по-голяма и по-голяма светлина се излъчва с небесен блясък от лицето на Изкупителя върху Неговите представители, за да разпръсне мрака над един скъпоценен свят. Като Негови съработници нека се молим за освещението на Неговия Дух, за да можем да светим все по-силно и по-силно.

Светлината на истината за настоящето време свети сега над царските зали. Вниманието на редица държавници би било привлечено от Библията – книгата, която представлява конституцията на народите – и те сравняват техните национални закони с нейните закони. Като представители на Христос нямаме никакво време за губене. Нашите усилия не трябва да бъдат ограничавани само до ограничен брой места, където светлината е станала толкова изобилна, че вече не се цени. Евангелската вест трябва да бъде прогласена на всички народи, колена, племена и езици.

(нова страница)

Едно видение за битката

Във видение видях две армии в ужасна битка. Едната армия беше водена от знамена, носещи емблемите на този свят; другата бе водена от изцапаното с кръв знаме на княз Емануил. Знаме след знаме бяха изоставяни в праха, когато група след група се присъединяваха от армията на Господ към тази на врага и племе след племе напускаше редиците на неприятеля и се присъединяваше към пазещия заповедите Божии народ. Един ангел летеше посред небето и поставяше знамето на Емануил в много ръце, докато един мощен генерал викаше с висок глас: „Стойте се! Нека онези, които са верни на Божиите заповеди и свидетелството на Христос, сега да заемат позиция. Излезте отсрещ тях и се отделете и не се допирайте до нечисто и аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, а вие ще ми бъдете синове и дъщери. Нека всички, които желаят да дойдат при Господ, да дойдат при Господ срещу мощния.“ Битката се разгоря (разбушува). Победата се накланяше ту на едната, ту на другата страна. От време на време войниците на кръста отстъпваха „както когато знаменосец изнемошее“ (Исаия 10:18). Но тяхното външно отстъпление беше само за да спечелят още по-добра позиция. Чуваха се викове на радост. Песен на хваление на Бога се издигаше и ангелски гласове се присъединяваха към песента, когато Христовите войници закрепваха Неговото знаме върху стените на крепостта, владяна преди това от неприятеля. Капитанът на нашето спасение командваше битката и изпращаше подкрепа на Своите войници. Неговата сила се проявяваше мощно, насърчавайки ги да водят битката при портите. Учеше ги на страхотни неща в правда, докато ги водеше побеждаващи и за да победят. Накрая победата бе спечелена. Армията, следваща знамето с надпис „Божии заповеди и вярата Исусова“, удържа славен триумф. Войниците на Христос бяха близо зад портите на града и с радост градът прие своя Цар. Царството на мира и радостта и вечната правда бе установено.

Църквата е войнстваща църква. Днес ние се опълчваме на един свят, намиращ се в среднощен мрак почти изцяло отдаден на идолопоклонство. Но иде денят, в който битката ще бъде спечелена и победата – удържана. Божията воля ще се зачита на земята така, както се зачита на небето. Тогава народите не ще признават друг закон освен небесния. Всички ще бъдат щастливи и едно щастливо обединено семейство, облечено с одеждите на хваление и благодарност – мантията на Христовата праведност. Цялата природа в своята ненадмината красота ще принася на Бога постоянен принос на хвала и обожание. Светът ще бъде окъпан в светлината на небето. Годишите ще се нижат в неопишуема радост. Светлината на луната ще бъде като светлината на слънцето, а светлината на слънцето ще бъде седмкратно по-голяма отколкото е сега. Утринните звезди ще пеят заедно и Божиите синове ще възклициават от радост, когато Бог и Христос заедно ще прогласят: „Няма да има повече грях, нито ще има повече смърт.“

Това е сцената, която ми е представена. Но църквата трябва и ще се бори срещу видими и невидими неприятели. Сатанинските агенти в човешки образ са в действие. Човеци се обединяват, за да се противопоставят на Господ на силите. Тези обединения ще продължат, докато Христос напусне мястото на Своята ходатайствена служба пред Умилостивилището и облече одеждите на отмъщението. Сатанинските агенти са във всеки град, заети с организирането на партии и групировки, които са против Божия

закон. Изповядващите се за светии и признаващите се за невярващи заемат позиция, заставайки на страната на тези партии. Няма време за Божия народ да бъде чакан да се събуди. Не можем да си позволим да не бдим и един единичък момент.

„Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните управители на тази тъмнота, срещу духовните сили на нечестието в небесните места. Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден и като надвиете на всичко, да устоите. И така, стойте препасани с истина през кръста си и облечени в правдата за бронен нагръдник; и с краката си обути с готовност чрез благовестието на мира. А освен всичко това вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всички огнени стрели на нечестивия; вземете също за шлем спасението и меча на Духа, който е Божието слово“ (Ефесяни 6:10-17).

„И затова се моля любовта ви да бъде все повече и повече изобилно просветена и проникателна във всичко, за да изпитвате нещата, които се различават, за да бъдете искрени и безупречни до деня на Христос, изпълнени с плодовете на правдата, които са чрез Исус Христос, за слава и хвала на Бога.“ (Филипяни 1:9-11).

„Имайте само поведение, достойно за Христовото благовестие, така че било че дойда и ви видя, или че не съм при вас, да чуя за вас, че стоите твърдо в един дух и се подвизавате единомудно за вярата на благовестието и че в нищо не се плашите от противниците; което е доказателство за тяхната гибел, а на вас - за спасение, и то от Бога; защото, относно Христос, на вас е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него“ (стихове 27-29).

В тези последни дни са разкрити видения за бъдеща слава, за сцени, обрисувани от Божията ръка, и те трябва да бъдат мили и скъпи на Неговата църква. Какво поддържаше Божия Син във времето на Неговото предаване и процес? Той виждаше труда на душата Си и бе доволен. Той хвърляше поглед към безкрайността на вечността и виждаше щастието на онези, които чрез Неговото смирение шяха да получат прощение и вечен живот. Той бе наранен за техните престъпления, бит заради тяхното нечестие. Наказанието за техния мир се изля върху Него и с Неговите рани те бяха изцелени. Ухото ми долавяше радостните викове на изкупените. Той чуваше изкупените да пеят песента на Мойсей и на Агнето.

Ние трябва да имаме едно видение за бъдещето и за блаженството на небето. Застанете на прага на вечността и чуите славното посрещане, устроено за онези, които в този живот са сътрудничали с Христос, считайки за привилегия и почит да страдат заради Него. Като се присъединяват към ангелите, те хвърлят короните си в нозете на Изкупителя, възкликвайки: „и казваха с висок глас: Достоен е Агнецът, Който е бил заклан, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение. И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята, и по морето, и всичко, което има в тях, чух да казват: На Този, Който седи на престола, и на Агнеца да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове. (Откровение 5:12, 13).

Там изкупените поздравяват онези, които са ги довели до възвишения Спасител. Те се присъединяват към хваленията за Този, Който умря, за да могат човешките

същества да имат живот, който се измерва с Божия закон. Битката е свършила. Всички изпитания и борби са приключили. Победоносни песни изпълват небето, докато изкупените застават около Божия престол. Всички подеват радостната мелодия: „Достойно е, достойно е Агнето, Кое е било заклано и живее вечно като триумфиращ Победител“.

„След това видях, и ето, голямо множество, което никой на можеше да изброи, от всеки народ и от всички племена и езици, стоящи пред престола и пред Агнеца, облечени в бели дрехи, с палмови клони в ръцете си, и викаха с висок глас: Спасението е от нашия Бог, Който седи на престола, и от Агнеца!“ (Откровение 7:9, 10).

„Аз му отговорих: Господине, ти знаеш. А той ми каза: Това са онези, които излизат от голямата скръб; и са опрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца. Затова са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия храм; и Седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях. Няма да огладнеят вече, нито да ожаднеят вече, нито ще ги поразят слънцето, нито някой пек; защото Агнецът, Който е посред престола, ще им бъде пастир и ще ги изведе при извори с течащи води; и Бог ще обърше всяка сълза от очите им. Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина.“ (стихове 14 до 17; Откровение 21:4).

Ще схванете ли (ще грабнете ли) вдъхновението на това видение? Ще оставите ли умът ви да бъде погълнат от картината? Няма ли наистина да се покаете, а след това да излезете да работите с дух, изцяло различен от духа, с който сте работили в миналото, като изгоните неприятеля, строшите всяка бариера пред напредъка на евангелието, изпълвайки сързата със светлина, мир и радост в Господа? Няма ли да бъде погребан духът на мърморене и намиране грешки, за да не възкръсне никога вече? Няма ли да се въздига таманът на хваление и благодарност от сърца, очистени, осветени и прославени от присъствието на Христос? Няма ли чрез вяра да хванем грешници и да ги доведем при кръста?

Кой ще посвети сега себе си на служба на Господа? Кой ще даде обед сега да не общува със света, а да излезе от него и да се отдели, отказвайки да опетни душата си със светски планове, схеми и практики, които са държали църквата под влиянието на неприятеля?

Ние сме в този свят, за да вдигнем кръста на себеотрицанието. Когато вдигнем този кръст, ние ще открием, че той вдига нас. Нека всеки християнин застане на мястото си, сграбчвайки вдъхновението за работа, което Христос изпитваше за душите, докато беше на този свят. Имаме нужда от ревността на християнски герои, герои, които могат да издържат гледката на Този, Който е невидим. Нашата вяра се нуждае от едно възкресение. Войниците на кръста трябва да упражняват позитивно влияние за добро. Христос казва: „Който не е с Мене, той е против Мен; и който не събира с Мене, разпилява.“ (Матей 12:30). Безразличието в християнския живот е проява на безразличие към Спасителя.

Няма ли да видим в света днес християни, които във всички страни на тяхната работа, са достойни за името, което носят, които приемат да вършат дела, достойни за храбри войници на кръста? Живеем почти в края на валиката битка (великия конфликт), когато мнозина души трябва да бъдат освободени от робството на греха.

Живеем във време, когато към Христовите последователи специално е отправено обещанието: „Ето, Аз съм с вас през всичките дни до края.“ (Матей 28:20). Този, Който заповяда на светлината да изгрее от тъмнината, Този, Който ни призова от мрака в чудната Своя светлина, ни заръчва да направим светлината ни да просветне пред хората, за да могат да видят добрите ни дела и да прославят Отец, Който е на небето. В такава богата мярка е дадена светлината на Божия народ, че Христос каза, че те са светлината на света.

До нашите лекари и проповедници аз изпращам вестта: Захванете се с Господното дело, ако вярвате в истината за това време. Мисионерските медицински работници и работниците в евангелското служене трябва да бъдат съединени заедно чрез неразрушими връзки. Тяхната работа трябва да бъде извършвана със сила и изобретателност. По всичките ни църкви трябва да се извърши едно повторно покаяние и препосвещение към служба. Няма ли в бъдещата си работа да бъдем *едно*?

Няма ли да се борим с Бога в молитва, молейки за Святия Дух да се излее във всяко сърце? Присъствието на Христос, проявено сред нас, ще излекува проказата на неверието, която е направила службата ни толкова слаба и неефективна. Нуждаем се да ни бъде вдъхнато диханието на Божествения живот. Трябва да бъдем канали, през които Господ може да изпрати светлина и благодат на този свят. Отстъпниците трябва да бъдат възвърнати отново. Трябва да изоставим греховете си чрез изповед и покаяние, да смирим гордите си сърца пред Бога. Потоци от духовна сила трябва да се изливат от онези, които са подготвени да ги приемат.

Ако само осъзнавахме сериозността, с която Исус работеше, за да засява света с евангелското семе, ние, живеещите в самия край на благодатното време, бихме се трудили неуморно, за да даваме хляба на живота на загиващи души. Защо сме толкова студени и безразлични? Защо сърцата ни са толкова непечатливи? Защо толкова неохотно отдаваме себе си на работата, на която Христос посвети целия Си живот? Нещо трябва да се извърши, за да се излекува ужасното безразличие, което ни е завладяло. Нека преклоним глави в смирение, докато виждаме колко много по-малко сме извършили от онова, което бихме могли да извършим, за да засадим семената на истината.

Скъпи мои братя и сестри, говоря ви с думи на любов и нежност. Събудете се и посветете себе си безрезервно на делото на разнасяне на светлината на истината за това време на онези, които се намират в мрак. Уловете духа на великия Работник и Учител. Научете се от Приятеля на грешниците как да служите на болните от греха души. Помнете, че в живота на Неговите последователи трябва да личи (да се вижда) същото посвещение, същото покорство на Божието дело на всяка социална нужда, на всяко земно съчувствие, каквито се виждаха и в Неговия живот. Божиите претенции (изисквания) трябва винаги да бъдат на първо място. Христовият пример трябва да ни вдъхновява да полагаме непрекъснати усилия за доброто на другите.

Бог призовава всеки църковен член да навлезе в Неговата служба. Истината, която не бъде *живяна*, не може да бъде *всаждана в другите*, губи своята животодавна сила и своята целителна енергия. Всеки трябва да се научи да работи и да стои на мястото си като бременосител. Всяка добавка към църквата трябва да бъде средство за провеждане

на великия изкупителен план. Цялата църква, действаща като едно, трябва да бъде едно живо действено мисионерско средство, движено и контролирано от Светия Дух.

Не само чрез хора, заемащи висши отговорни постове, не само чрез човеци, заемащи висши длъжности в бордове и съвети, не само чрез мениджърите на нашите санаториуми и издателства трябва да бъде извършвано делото, което ще направи светлината да бъде изпълнена с познание за Господ, както водите покриват небето. Това дело трябва да бъде извършено само чрез *цялата църква*, извършваща своя дял под ръководството и в силата на Христос.

(нова страница)

Част втора

Често повтаряни съвети

„А Господ, Бог на бащите им, ги предупреждаваше чрез Своите посланици, като ставаше рано и ги пращаше, защото жалеше народа Си и обиталището Си.

(II Летописи 36:15)

Предупреждения и съвети, дадени на църквата в Батъл Крик*

(забележка под черта: *Статиите, включени в тази глава, са взети от свидетелствата, публикувани за първи път под формата на листовка и разпространени сред членовете на църквата в Батъл Крик през 1894, 1895 и 1898 г.)

Грендвил, 20 юли 1894 г.

Искам да напомня на моите братя за предупрежденията и съветите, които са ми били дадени, по отношение на постоянното инвестиране на средства в Батъл Крик, за да се отвори малко повече място или да се направят нещата по-удобни. В нови полета трябва да се навлиза; истината трябва да бъде прогласявана като едно свидетелство за всички народи. В тези нови полета делото бива спъвано така че знамето на истината не може да се издигне така както би трябвало да бъде. Докато нашите братя в Америка се чувстват свободни да инвестират средства в строежи и сдания, които времето ще разкрие, че по-добре би било да се мине и без тях. Хиляди долари биват така погълнати, че Господ ни призовава те да бъдат използвани в „далечни региони“. Представяла съм предупрежденията и съветите като думи на Господ; но сърцето ми е натежавало да види, че въпреки всички тях средства са били погълщани, за да задоволяват тези предполагаеми нужди; добавяни са сдания след сдания така че парите да не биха могли да бъдат използвани в места, където няма сдания за публично богослужение на Бога или за представяне на делото, където няма място за развяване знамето на истината. Тези неща съм изложила пред вас; и въпреки това вие сте продължили по същия начин, поглъщайки средства, Божиите средства, за едно място, където Господ е казал, че вече твърде много е инвестирано на това място и които средства не са вложени на други места, където трябва да има сдания и институции, за да се направи дори само едно начало.

Кой ви е призовал да инвестирате хиляди долари в допълнителни училищни сдания? Вие сте предположили, че тези разходи са били необходими, но не са ли дошли до вас настоятелни молби да не влагате парите по този начин.

Времето на края

Беше ми показано, че нещата в този свят се намират в ужасно състояние. Ангелът на милостта сгъва крила, готов да отлети. Господната ограничаваща сила се оттегли от земята и Сатана се стреми да подбуди различните елементи в религиозния свят, които да доведат хората да се поставят под ръководството на великия измамник, който работи със всяка измама на неправдата в чадата на непослушанието. Жителите на земята вече се намират под ръководството на княза на мрака и това е само началото на края.

Божият закон бива обезсилван.

Виждаме и чуваме за смущения и обърканост, липса, бедствия, глад, земетресения и наводнения; ужасни престъпления ще бъдат извършени от хората; ще вземат надмощие страстите, а не разумът. Божият гняв е върху жителите на земята, които бързо се покваряват като жителите на Содом и Гомор. Вече огън и наводнения отнемат хиляди животи и имущество, което е било себелюбиво (егоистично) натрупвано чрез подтисничество над бедните. Господ скоро ще съкрати делото Си и ще постави край на греха. О, да можеха сцените, които ми бяха представени за нечестията, практикувани в тези последни дни, да направят впечатление на умовете на изповядващите се за Божии народ.

Както беше в дните на Ной, така ще бъде и когато Човешкият Син се яви. Господ отмахва Своята обуздаваща сила от земята и скоро ще има смърт и унищожение, увеличаване на престъпленията и жестокости, зли действия срещу богатите, които са се възвишавали над бедните. Онези, които са без Божията закрила, няма да намерят спасение в което и да е било място или позиция. Човешки средства биват обучени и използват своята изобретателна сила, за да поставят в действие най-мощни механизми и машини, които да нараняват и убиват.

Вместо да разширяваме сдания и да издигаме нови такива в Батъл Крик или на други места, където нашите институции са вече установени, трябва да предприемем едно ограничаване на разходите. Нека средствата и работниците биват пръснати, за да представят истината и да разнесат предупредителната вест в „далечните региони“.

Помощ във време на трудност

Когато израелевите чада пътуваха през пустинята, Господ ги предпазваше от отровните змии; но дойде време, когато поради израилевите престъпления, непокаяност и упоритост Господ премахна Своята ограничаваща сила от тези влечуги и мнозина от народа бяха ухапани и умряха. Тогава беше издигната медната змия, та всички, които се покайваха и поглеждаха към нея с вяра, да оживеят.

Във времето на смущение и трудности пред нас, време на опасност, каквато не е имало откак народ съществува, издигнатият Спасител ще бъде представен пред хората във всички земи, та всички, които погледнат на Него с вяра, да живеят.

Непочитане на Бога

Предвид ужасната криза пред нас какво правят тези, които изповядват, че вярват в истината? Бях призована от моя водач, който каза: „Следвай ме!“ и ми бяха показани такива неща пред нашия народ, които не бяха в съгласие с тяхната вяра. Изглежда всички бяха пощурели по модата с велосипедите. Бяха харчени пари за задоволяване на един ентусиазъм в тази насока, които биха могли по-добре, далеч по-добре, да бъдат инвестирани в домове за богослужение, където те са изключително нужни. Бяха ми представени някои много странни неща в Батъл Крик. Едно омагьосващо влияние сякаш минаваше като вълна над хората там и аз видях, че това ще бъде последвано от други изкушения. Сатана работи с голяма сила, за да измами нашия народ да инвестира време и пари в задоволяване на предполагаеми нужди. Това са образци на идолопоклонство. Този пример ще бъде последван и докато стотици жадуват за хляб, докато бедствия се забелязват и чувстват наоколо, понеже Божият народ не може в съгласие с прослава на Божието име да закриля онези, които работят срещу Неговата воля, тези, които изповядват, че обичат и служат на Бога, ще действат ли, както действат хората в дните на Ной, следвайки въображенията на собствените си сърца.

Докато задоволявате собствените си наклонности в прахосването на пари – в присвояването на пари – Божиите пари – за които трябва да давате сметка, мисионското дело бива спъвано поради липсата на средства и работници, които да закрепят знамето на истината в места, където хората никога не са чули вестта на предупреждение. Ще каже ли Бог на онези, които себелюбиво задоволяват собственото си въображение и желания: „Браво, добри и верни служителю, над малкото си бил верен, над многото ще те поставя, влез в радостта на Господаря си“ (Матей 25:23)?

Мои братя и сестри в Батъл Крик, какво свидетелство давате на невярващия свят? Беше ми показано, че Господ не гледа на вашето поведение с одобрение, защото вашите практики противоречат на вашето изповедание. Вие не сте вършители на думите на Христос.

Беше ми казано от моя Водач: „Погледнете и вижте идолопоклонството на Моя народ, на който говоря, ставайки рано и представяйки им техните опасности. Чакам да принасят плодове“. Има някои, които се стремят към доминиране, всеки, опитвайки се да превъзхожда другия в бързо бягане с техните велосипеди. Съществува един дух на съперничество сред тях – кой от тях е по-велик. Този дух е подобен на оня, който се проявяваше в бейзболните игри по кортовете на колежа. Моят Водач каза: „Тези неща са оскърбителни за Бога. Както наблизо така и надалеч загиват души поради липсата на хляба на живота и водата на спасението“. Когато сатана бива победен в едно направление, той е готов с други схеми и планове, които ще изглеждат привлекателни и нужни и които ще поглъщат пари и мисъл и ще насърчават себелюбието така че той да може да завладее онези, които лесно биват подведени от даването на фалшиви и себелюбиви неща.

Възниква въпросът какъв товар носят тези личности за напредъка на Божието дело? Как разбират те важността на делото за това време? Христос каза на учениците Си: „Вие сте светлината на света. Град, поставен на хълм, не може да се укрие. И когато запалят светило, не го слагат под шиника, а на светилника и то свети на всички, които са в къщи. Също така нека свети вашата светлина пред човеците, за да виждат

добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата.“ (Матей 5:14-16). Дали това инвестиране на средства и това въртене на колелета по улиците на Батъл Крик дава доказателство за истинността на вашата вяра в последното тържествено предупреждение, което трябва да бъде разнесено сред човешките същества, стоящи на ръба на вечния свят?

Мои братя и сестри в Америка, отправям към вас апел: „Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това и ще пожъне.“ (Галатяни 6:7). Животът на мнозина от вас е твърде изтънчен и изискан. Те не знаят нищо за понасянето на трудности като добри войници на Христос. Те са спънати за делото на спасение на души. Имат много нужди; всичко трябва да им бъде удобно и подредено, да подхожда на нейния вкус. Те не вършат нищо сами, а онези, които вършат нещо, само пречат чрез своите предположения и въображаеми нужди както и с любовта си към идоли. Те се мислят за християни, но не знаят какво означава практическо християнство. Какво наистина означава да бъдеш християнин? То означава да бъдеш подобен на Христос.

Когато Господ вижда Своя народ да ограничава въображаемите си нужди и практикува себеотрицание, а не да проявява скърбящ и съжалителен дух както лотовата съпруга, когато напускаше Содом, а радостен заради Христос и поради това, че нещата, които трябва извърши, са правилни, делото ще върви напред със сила. Нека обаче нищо, колкото и скъпо, колкото и мило да е, не поглъща ума, вниманието и чувствата ви, отклонявайки ви от изучаване на Божието слово и от сериозна молитва. Бдете в молитва. Живейте според изискванията, които имате. Сътрудничете на Господ чрез работа в хармония с Неговата воля. Изгонете от храма на душата всичко, което приема формата на идол. Сега е Божието време, а Неговото време е вашето време. Воювайте в доброто воюване на вярата, отказвайки да мислите или говорите, каквото и да било, което намеква за неверие. Светът трябва да чуе последната предупредителна вест.

Нашият дълг към света

Гренвил, 1894 година

Трябва да настъпи решителна промяна в духа и характера на делото в местата, където мъже и жени са получили по-голяма светлина. Какво вършат те, за да стоплят онези, които не разбират, че Господ скоро ще дойде? „Защото, ето, Господ излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконието им; и земята ще открие попитата от нея кръв и няма да скрива вече убитите си.“ (Исая 26:21). Кой, питам аз, носи товар за души, които загиват без Христос? Кой ще излезе вън от лагера да носи укор? Кой ще остави приятния си и уютен дом и връзките на общение с милите хора и ще занесе скъпоценната светлина на истината в далечни земи? Всеки ден, всеки момент идва до онези, на които е поверена светлината на истината, натоварен с ужасното значение, с ужасния смисъл, че мъже и жени във всяка земя се приготвят за добро или за горко, определяйки участта си за вечността.

Бог е направил удивителни жертви за човешките същества. Той е изразходил мощни енергии, за да привлече човека от престъпление и грях към верност и послушание, но на мен ми бе показано, че Той не прави нищо, без сътрудничеството на човешки същества. Всеки дар та благодат, сила и ефикасност е предвидян в изобилие.

Представени са най-силните причини, за да се събуди и поддържа жив в човешкото сърце мисионския дух, та да бъдат съчетани усилията на човешките и Божествени средства. Но какво е направил нашият народ, за да излезе от Батъл Крик и да занесе светлината в региони, където знамето още не е забито? Не отвори ли Господ на неотдавнашната конференция небесните прозорци, за да излее едно благословение? Как използвахме ние Божия дар? Той ви е снабдил с мотивираща сила за действие, та да можете с търпение, надежда и неуморно бдение да представяте Христос и то разпнат, призовавайки хората да се покаят от греховете им, предупреждавайки, че Христос скоро ще дойде със сила и слава голяма.

Ако членовете на църквата в Батъл Крик не се събудят сега и не отидат да работят в мисионските полета, те ще се върнат обратно в смъртоносната дрямка. Как работи Светият Дух върху вашите сърца? ... Не бяхте ли вдъхновени, за да използвате талантите, които Бог ви е дал, та всеки мъж, жена и младеж да ги употребят за представяне на истината за това време, полагайки лични усилия и отивайки в градовете, където истината никога не е била прогласявана и издигайки високо знамето?

Не са ли били съживени силите ви, от благословието, което Бог ви е дарил? Не е ли била запечатана истината още по-дълбоко в душите ви. Не можете ли да видите по-ясно нейната важност за онези, които загиват във Христос? След извяването на Божието благословение ще свидетелствате ли за Христос по-ясно и решително от всякога преди това?

Светият Дух е представил решително пред умовете ви важните, жизнено важни истини за това време. Дали това познание трябва да бъде скрито в кърпа и закопано в земята? Не, не! То трябва да бъде дадено на среброменителите. Когато човек използва талантите си, колкото и малки да са те, с вярност, Светият Дух взема Божиите неща и ги представя наново на ума. Чрез Своя Дух Бог прави словото Си животворяща сила. То е съживяващо, мощно, упражняващо силно влияние върху ума не поради ученост или интелигентност на човешкия посредник, а защото Божествената сила действа заедно с човешката сила. Божествената сила е тази, на която трябва да бъде отдадена цялата хвала.

Дали себелюбието и уюта на онези, които имат земните богатства и привлекателни домове, ще ни омаят? Ще престанем ли като морални същества да употребяваме силите си за спасяването на души? Ще заглъхнат ли гласовете им? Тогава Бог ще постави твоего проклятие над нас, които имаме толкова голяма светлина, и ще напише на стените на нашите домове: „Обичащи по-скоро удоволствията, отколкото Бога“ (II Тимотей 3:4). Той ще даде език на камъните и те ще проговорят; но Бог заповядва на вас в Батъл Крик да излезете.

Как да спечелим успех?

Решете, не с вашата собствена сила, но със силата и благодатта, дадени от Бога, да Му посветите сега, точно сега, всяка сила, всяка способност. Тогава ще следвате Исус, понеже Той ви заръчва и няма да питате къде или каква награда ще ви бъде дадена. Ще бъде добре за вас да послушате думите: „Следвай ме!“ Вашата част е да доведете други до светлината чрез разумни верни усилия. Под надзора на Божествения Водач пожелайте да действате, решително да действате без и един момент да се колебаете.

Когато умрете за собственото аз, когато се предадете на Бога, за да вършите Неговото дело, за да оставите светлината, която ви е дадена, да просветне в добри дела, вие няма да работите сами. Божията благодат застава напред, за да сътрудничи с всяко усилие за прогонване на невежеството и просветляване на онези, които не знаят, че краят на всички неща е наближил. Но Бог не желае да върши вашата работа. Светлината може да свети само когато ви пробуди да сътрудничите на Божествените средства. Призовани сте да облечете Божието всеоръжие и да влезете в Божията служба като активни войници. Божествената сила трябва да сътрудничи с човешкото усилие, за да строши магията на светската омая, която Сатана е хвърлил над душите.

Отново призовавам за средствата, която би трябвало да имаме, ако нещо бъде извършено в тази страна. Нека сърцата ни бъдат привлечени в любов към загиващи души. Послушайте импулса, даден от небето. Не наскърбявайте Светия Дух чрез отлагане. Не се съпротивлявайте на Божиите методи на възвръщане души от робството на греха. На всеки човек е дадена неговата работа според различните му способности. Направете най-доброто и Бог ще приеме вашите усилия.

Мисионерското дело у дома и в чужбина

Гренвил, Нов южен Уелс, 24 юли, 1895 г.

Божието поле е светът. Исус каза на учениците Си: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Йерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята. И че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всички народи, като се започне от Йерусалим.“ (Деяния 1:8; Лука 24:47). Петър каза на вярващите: „Защото на вас е дадено обещанието и на децата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при Себе Си.“ (Деяния 2:39).

Бог заявява: „И ще я нася за Себе Си на земята; и ще покажа милост към непомилваната; а на онези, които не бяха Мой народ, ще кажа: Мой народ сте вие; и те ще казват, всеки един: Ти си мой Бог.“ (Осия 2:23).

„Да! Той казва: Малко нещо е да Ми бъдеш слуга, за да възстановиш племената на Яков и за да възвърнеш опазените на Израел; ще те дам още за светлина на народите, за да бъдеш Мое спасение до земния край.“ (Исая 49:6).

Бог е изляз Светия Си Дух над вярващите в Батъл Крик. Как сте употребили тези благословения? Направили ли сте същото, каквото направиха и тези, над които дойде Светият Дух в деня на Петдесетницата? Тогава „тези, които бяха пръснати навън, отидоха навсякъде, проповядвайки Словото“ (Деяния 8:4). Забелязват ли се тези плодове в Батъл Крик? Научена ли е била църквата от Бога да осъсознае своя дълг и да отразява светлината, която е получила?

(тук има някакво заглавие?)

„А тези, които се бяха разпръснали, обикаляха и разгласяваха благовестието.“ (Деяния 8:14?). Духът на Бога чака да просветли души и да ги обърне към истината.

Забележете какви големи усилия бяха положени за един единствен човек, етиопеца. „А ангел от Господа говори на Филип: Стани, тръгни на юг, по пътя, който

слиза от Йерусалим през пустинята за Газа. И той стана и отиде. И, ето, човек от Етиопия, евнух, велможа на етиопската царица Кандакия, който беше поставен над цялото ѝ съкровище и беше дошъл в Йерусалим да се поклони, на връщане седеше в колесницата си и четеше книгата на пророк Исая. А Духът каза на Филип: Приблужи се и придружи тази колесница. И Филип се завтече и го чу, като четеше книгата на пророк Исая, и каза: Ами разбираш ли каквото четеш? А той отговори: Как да разбера, ако не ме упъти някой? И помоли Филип да се качи и да седне при него. А мястото от Писанието, което четеше, беше това: "Като овца бе заведен на клане; и както агне пред стригача си не издава глас, така не отвори устата Си. В унижение Той бе лишен от правосъдие, а Неговия род - кой ще опише? Защото животът Му се отнема от земята." И евнухът заговори и каза на Филип: Каж ми, моля ти се, за кого казва това пророкът - за себе си или за някой друг? А Филип отвори уста и като започна от това писание, благовести му Исус. И като вървяха по пътя, стигнаха до вода; и евнухът каза: Ето, вода; какво ми пречи да се кръстя? И Филип каза: Ако вярваш с цялото си сърце, можеш. А той отговори: Вярвам, че Исус Христос е Божият Син. Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата - Филип и евнухът, влязоха във водата; и той го кръсти. А когато излязоха от водата, Господният Дух грабна Филип; и евнухът вече не го видя и радостен продължи пътя си. А Филип се озова в Азот; и като преминаваше, проповядваше благовестието по всички градове, докато стигна в Цезарея." (Деяния 8:26-40).

В опитността на Филип и Етиопеца е представено делото, към което Бог призовава Своя народ. Етиопецът представлява една голяма класа хора, които се нуждаят от мисионери като Филип, мисионери, които ще чуят Божия глас и ще отидат, където Той ги изпрати. Има в този свят такива, които четат Писанията, но които не могат да разберат тяхното значение. Мъжете и жените, които имат познание за Бога, трябва да обяснят Словото на тези души.

Една занемарена работа

В притчата за добрия самарянин свещеникът и левитинът погледнаха отчаяния човек, който бе ограбен и наранен, но на тях не им се искаше да помогнат на този, който поради това, че бе безпомощен и изоставен, се нуждаеше най-много от помощ. Свещеникът и левитинът представляват много хора в Батъл Крик.

Много души могат да бъдат спасени, ако южното поле притежава само малка част от средствата, които така щедро се харчат в Батъл Крик за удобства.

Господното наследство е било странно занемарявано и Бог ще съди народа си за това. Гордостта и любовта към показността са били задоволявани от натрупаните предимства, докато новите полета са оставени неразработени. Божият укор е върху мениджърите за тяхното частично и себелюбиво усвояване на Неговите блага.

Нещо е било извършено за чуждите мисии и нещо за домашните мисии; но твърде много територии са останали неразработени. Делото е твърде централизирано. Средствата, вложени в Батъл Крик, са прекалено много и от тези средства са ограбени други части на полето, които средства би трябвало да имат. Все по-големите и по-големи приготовления в издигането и разширяването на сдания, чиято цел е да

привлича все по-голям брой хора в Батъл Крик, не са според Божия план, а в пряко противоречие с Неговите планове.

Твърди се, че има големи предимства в това да има много институции близо една до друга, за да могат да се подкрепят, което би позволило да помагат за онези, които търсят образование и работа. Това е според човешките разсъждения; от човешка гледна точка се приема, че биват спечелвани много предимства чрез струпването на твърде много отговорности в Батъл Крик; но това виждане трябва да се разшири.

Тези средства трябва да бъдат разделени на много части, за да може делото да започне в градове, които да се превърнат в центрове. Сдания трябва да бъдат издигани и отговорности концентрирани или съсредоточени в много повече местности, отколкото сега са ограбени и съсредоточени в излишък в Батъл Крик. Бог не бива прославен чрез това управление от страна на онези, които са на отговорни позиции. „Земята ще бъде изпълнена с познанието за славата на Господа, както водите покриват морето“. „И това е живот вечен да познаят Тебе, Едничкия и истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил“ (Авакум 2:14; Йоан 17:3).

Спасението на езичниците от дълго време е било смятано за въпрос, който трябва да ангажира средствата и интересите на християните и че е справедливо светлината да огрее тези тъмни страници. Но домашната мисионерска работа е също толкова необходима. Езичниците са доведени до самите ни врати. Идолопоклонското невежество е в сянката на самите ни домове. Нещо се прави за цветнокожите, но то е почти нищо, сравнено с онова, което други получават, които вече имат познание за истината, които са имали безброй възможности и случаи, но които не са оценили и на половина своите предимства. Нека любовта на Исус бъде представена пред онези, които не познават истината и тя ще действа като квас за преобразяване на характера.

Какво правим за южното поле? Гледам загрижено, за да видя дали ще бъде представен някакъв план за действие за изкупване на греховната небрежност спрямо това поле, но не виждам перспектива или някаква решимост да се направи нещо. Може би нещо е било планирано, което аз не съм забелязала. Надявам се да е така и слава на Бога, ако е така. Но въпреки, че в продължение на години дългът ни ясно е бил изложен, и то по един решителен начин, южното поле е било докоснато от нас само с връхчето на пръстите ни. Сега изпитвам дълбокото задължение отново да представя пред вас занемарената (пренебрегнатата) част от Господното лозе. Този въпрос ми е представен отново и отново. Била съм събудвана посреднощ и е идвала заповедта: „Пиши, пиши тези неща, които Съм ти открил, независимо дали хората ще чуят и дали ще послушат.

Светият Дух в нашите училища

Коранбонг, Нов южен Уелс, 10 май 1896 г.

Питам ви кои живеят в самото сърце на делото, за да прегледат миналата ни опитност от години и да видят дали одобрителното „Браво, добри и верни служителю!“ може да бъде наистина изговорено за вас. Питам учителите в нашите училища да премислят внимателно и с молитва: Аз лично бдял ли съм над душата си като такъв, който сътрудничи с Бога за очистването от всеки грях, и преживял ли съм пълно

освещение? Мога ли чрез слово и пример да поучавам младите на освещение чрез истина към святост?

Не се ли страхувате от Светия Дух? От време на време Духът е идвал с преобладаващо влияние в училището в Батъл Крик и в училищата на други места. Осъзнавали ли сте Неговото присъствие? Отдавали ли сте според Него дължимата почит на един небесен вестител? Когато Духът изглежда се бори с младите, казвате ли: „Нека оставим всяко учене, защото е очевидно, че имаме сред нас небесен гост? Нека отдадем хвала и почит на Бога.“ Покланяли ли сте се в молитва с разкаяни сърца заедно с вашите ученици, молейки да получите благословието, което Господ ви е представил?

Сам великият Учител е бил сред вас. Почитали ли сте Го? Бил ли е Той чужденец за някои от възпитателите? Имало ли е нужда да пращате за някой предполагаем авторитет, който да посрещне или отхвърли вестителя от небето? Макар и невидимо, Неговото присъствие е било сред вас. Но не е ли била изразявана мисълта, че в училище времето би трябвало да бъде отдавано на изучаване и че има време за всичко, като че ли часовете, посветени на всеобщо изучаване, са твърде скъпоценни, за да бъдат отделени за действието на небесния Пратеник?

Ако по някакъв начин сте ограничавали или отхвърляли Светия Дух, умолявам ви да се покаете колкото е възможно по-бързо. Ако някои от нашите учители не са отваряли вратата на сърцето за Божия Дух, а са я затваряли и блокирали, увещавам такива да отключат вратата и да се молят сериозно: „Пребъдвай с мен“. Когато Светият Дух разкрие присъствието Си във вашата класна стая, кажете на учениците си: „Господ показва, че има с нас днес един урок с небесна важност, който е от много по-голяма стойност от обикновените уроци. Нека слушаме; нека се поклоним пред Бога и Го търсим с цяло сърце.“

Нека ви кажа какво аз зная за този небесен Гост. Светият Дух се простира над младите по време на училищните часове. Но някои сърца са толкова студени и мрачни че нямат желание за присъствието на Светия Дух и Божията светлина бива оттегляна. Този небесен Посетител би отворил всяко разбиране, би дал мъдрост и познание във всички сфери на науката, което би могло да се използва за Божия прослава. Господният вестител е идвал да убеди за грях и да смекчи сърца, закоравели от дълго стоене настрана от Бога. Той е идвал, за да разкрие великата любов, с която Бог е обикнал тези млади хора. Те са Божието наследство и преподавателите се нуждаят от „по-висше образование“ преди да бъдат квалифицирани да преподават и водят младите хора.

Учителят може да разбира много неща относно визическия свят.